

Anadolu Aleviliğın de Kurban Bayramı ve Kurban

HÜSEYİN ALDOĞAN

16/11/2010

Dünyadaki toplulukların inanç anlayışları kendi kendisine biçimlenmemiştir. Her dini inancın var olması kendisinin yaşama geçtiği tarihten önceki inançlarla ilişkisinin olduğu inkar edilemez bir gerçektir. Bugün çağımızda ki dinlerin ve o dini inanışların tarihin akışı içinde çok farklı etkenleri oluşturarak geldiği kaçınılmazdır. Tek tanrılı dinlerden yani semavi dinlerinden öncede insan oğlunun bir inanç biçimi mevcuttu. Bu inanma tabiat, doğa, olağan üstü varlıklar olarak kabul edilen nesne ve canlı varlıklar olarak sıralanabilir. Her din kendi mevcut varlığında olumlu ve olumsuz akışları da beraberinde yaşatarak alanını genişletmiştir. Bu var olan mevcudiyetlerin retti mümkün değildir.

Bu inanışların içinde var edilen ve yaşanan önemli günlerin ayrı bir haz ve hüznün olarak insanoğlu tarafında da yaşanır olması ayrı bir yaşam akışıdır. Bu günlerin hepsi bir sevgi veya bir eğlence olarak kutlanamaz. Ama hepsinin de kendisine göre tarihsel kalıcılıklardan dolayı kutlandığı tarihsel bir gerçektir. Ayrıca bunların akışı, vicdanında ki kutsallık olarak toplumun içindeki kutsallığın da bireysel yansıması olarak seyredilmiş olmasıdır. Bunların bazıları var ki tarihin akışı içinde ki yerlerini her zaman saygınlıkla korumuşlardır. Yalnızca his edilerek yaşanan bu günlerden kuşkusuz ki ilk sırayı inanç ritüellerine ait adlardır. Bu adların arasında bayramların ayrı bir yeri ve önemi vardır.

Bu bakış açısıyla Anadolu Alevilerinin bugün dini inanç vecibesi olarak yaşadıkları Kurban Bayramının inancımızda ki yerini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Anadolu Aleviliği tarihsel olarak kökenlerinin var olduğu coğrafya: Ön Asya coğrafyasıyla Orta Asya coğrafyasının arasında bulunduğu alanlardır. Bizlerden önce bu bölgede kimler yaşıyorlarmış ve onların; sosyal, dini yaşam inançları nasılmış ve onlarda hangi inanç anlayışından etkilenerek bunları yaşıyorlarmış?

Tek tanrılı dinlerden önce Ön Asya ve Orta Asya coğrafyasında yerel dini yaşamlı kavimler mevcuttu. Bu kavimler; Doğu Dinleri, Budizim, Konfiçyüzüm, Şamanizi, daha sonraları İran dinleri olan Zerüşitlik, Mazdeizim, Mazdekizimi, Manihizm, Hirstiyanlık, Müsevili Putperestlik ile eski doğa ve tabiatla olağan üstü gördükleri varlıklara tapan dini inanışlı kavimlerdi. Bugün Anadolu Aleviliğinin inanç yaşamında en çok görülen bu inanışların hangisine ait yansımaları görüyor ve yaşıyoruz?

Bugün Anadolu da bir tören yapılmaya kalkılsa mutlaka kurban kesilmek zorundadır düşüncesi hakimdir. Bir evlilik yapılsa mutlaka kurban kesilir ve davulda çalınmalı geleneksel anlayış hakim olarak yaşamakta. Bir adak yapıldığında mutlaka bir kurban adak edilmeli. Bir türbe veya kutsal olan bir mekan ziyaret edilmeye gidilse kurbanın olması öncelikli bir istem ve düşüce. Ayrıca kesilen kurbanın kemik ve diğer organlarının da alenen gelişi güzel olarak meydana bırakılması etik olarak doğru bulunmaz mutlaka bir yere saklanması veya toprağa gömülmesi gerekir. Eğer ekonomik koşullar yeterli değilse niyet eden kişiler tarafında başka yiyeceklerde sunum olarak yapılabilenmektedir. Önemli bir

geleneksel ise adak edilen kurbanlık hayvanların özel bir beslenme ve ilgilenmeye tabi tutulmalarıdır. Bu örneklemeleri çoğaltmakta mümkündür.

Bugün üzerinde yaşadığımız Anadolu ya gelmeden önce, İslamiyet'i zorla kabul edilmesinden öncede de yaşadığımız Ön Asya ile Orta Asya arasındaki coğrafya da sosyal ve güncel yaşam olarak diğer dinlerle birlikte Şamanizm kültürünün ağırlıkta olduğu gerçeğini söylemek mümkündür. Diğer dinlerin mevcudiyetlerinden etkilenme olmasına rağmen en çok etkilendiğimiz yaşam biçimi Şamanizmdir demek yanlışta olmayacaktır.

Şamanlarda kurban olmadan dinsel tören yapılamazdı. Kanlı ve kansız kurban şarttı. O zamanın en önemli kanlı kurbanı ise AT'tı. Kansız kurbanlar ise yiyecekler, içecekler, ağaçlara veya şaman davuluna bağlanan ipti. Burada bir diğer kurban türü de salıverilen hayvanlardı. Bunların da tanrıya gönderilmiş, bağışlanmış kurbanlar olarak kabul edilmesiydi. Anadolu da ise bugün yaşanan kurban niyeti çoğunlukta koyunun erkeği olan koçtur. Ayrıca ikinci sırada inek cinsinden boğalar olarak bu gelenek yaşamaktadır. Hatta artık topluca besiciliği de yapılarak kurban bayramlarında kurbanlık olarak kentlere de getirilip Kurban bayramına yakın tarihlerde ve diğer aylarda da kurbanlık olarak ticareti bile yapılmaktadır. Tabi bugün Anadolu da olduğu gibi erkek hayvanın kurban olarak seçilmesi o zamanda dini vecibeler arasında sayılmaktaydı. Bu inanç anlayışında kümes hayvanlarının kurban edilmesi pekte geleneksel bir alışkanlık değildi. Bugün Anadolu da bu gelenek yaşamaktadır. Devenin dahi halen Anadolu da kurban olarak kesilmesi nadirde olsa devam etmektedir.

Şaman geleneğinde kesilen kurbanın kemikleri köpeğe verilmezdi. Özellikle bugün Anadolu da Alevilerin cem törenlerinde kesilen hayvanların hiçbir artık organının dışarıda açıkta bırakılmadan toprağa gömülmesi zorunlu bir kültür geleneğidir. Hata bazı şamanlar pişirilen etin kemiklerini toplanıp bir torbaya koyup asarlardı. Derileri de atılmaz. Kurban kesilmeden önce dua edilir ve kurbanın etinden yapılan yemekler yenilirken de dua edilir. Bu yaşanmışlar bugün Anadolu da yaşanan birer gerçekler dizisi değil mi?

Bu kurban törenlerinin yapıldığı tören alanlarına şamanlar en temiz ve en iyi kıyafetlerini giyerek katılırlardı. Ayrıca bedensel davranışlarına ve topluluğun ileri gelen yaşlı ve nüfuzlu kişilere karşı daha saygılı davranmayı ihmal etmezlerdi. Ayrıca genç kızlar ve erkekler bu törenlerde birbirleriyle tanışma fırsatları da bulmaya çalışarak tercihlerini görsel olarak kullanıp ailelerine ileterek evlilikler gerçekleştirirlerdi. Bunların Anadolu da yaşanmaya devam edilmesini hep birlikte yaşadık demek daha doğru olacaktır.

Bu geleneklerin tarihi benzerliklerinin Şamanların İslamla tanışıp, onların Şer-i İslam Arap anlayışına dayanan katı kurallarına rağmen, birlikte yaşadıkları coğrafyadan itibaren inanç hakimiyetleri altında bulundurmaya sürdüren, Türklerle birlikte yaşadıkları ise ayrı bir gerçek olarak bugünde Anadolu da ortak inanç günleri olarak yaşanmaktadır. Bunlarda dini bayramlar ve kutsal günlerdir. Ayrıca tarihi göçlerle Maverünnehir den İran'a oradan da Anadolu ya gelen bu inanç ritüellerinin kaybolduğunu söylemek inkarcılık olacaktır. Hatta Anadolu da yaşayan medeniyetlerin kültürlerinden etkilenmelerine rağmen yinede günümüze kadar yaşatılarak gelmiş olması apayrı tarihi bir sosyolojik olaydır. Tabi ki bugün bu ortak coğrafyada Şaman kültürünün ağırlıkta olduğu bir gerçektir.

Farklı sosyal yaşam biçimine sahip kavimlerin ayrı coğrafyalardan koparak gelip aynı coğrafyalar da beraber yaşarken oluşan inanç ve yaşam zıtlılıklarını yumuşatan hatta ortadan kaldıran etkenler vardır. Bunlardan ilkinin birbirlerine kabul ettirdikleri geleneksel yaşam kültürlerinin ritüelleri olduğu tartışılmaz kabul edilmektedir. Bugün Amerika da tarihsel olarak farklı bir kabullenmeye sahip olan siyahlarla beyazların buluştukları en büyük kültürel etken cazdır. Özellikle tarafları bazı şeyleri yaşatmaya zorlamaktadır. Medeni topluluklarda ve devletler arası oluşan gerginliklerin ortadan kaldırılmasının da resim, sanat ve ticari metalar bile gerginlikleri ortadan kaldırmaktadır. Karşılıklı olarak sanatçıların verdiği bir konserde veya açılan bir sergide, yapılan futbol müsabakaların da siyasetçiler

vesileyle buluşup mevcut gerginliğin yerini yeniden oluşacak bir iletişim ile başlatmış olurlar. Bu kavimlerin savaşı tarihlerinde bile yaşanılarak bu güne gelinmiştir. Hatta farklı sofraya kültürlerinin ürünleri olan yemeklerin bile ortak değerler etrafında buluşmayı zorunlu kıldığı olmuştur. Etki olarak Günümüzün teknolojik gelişmeleri farklı bir katkı sunmaktadır.

Kavimlerin tarihsel yaşamlarında yaşadıkları değişimler sonucu onların kültürel gelenek, görenek ve adetlerinde kayıplar yaratsa da tamamen yok olmaları mümkün değildir. Bu nedenle bugün yaşamakta olduğumuz bazı kutsal gün ve olaylar tarihin akışı içinde biçim değiştirerek yaşanan gelenek ve göreneklerin sonucu olarak biçimlenmişlerdir. Bayram ve kurban kavramları tek dinli tarihlerden öncede yaşamaktaydı ve bunların tarihe mal olmuşluk olarak bugünde yaşanması bir doğallıktır. Kaldı ki Arapların Türkleri ve Türkmenlerle diğer kavimleri zorla İslamlaştırma dönemlerinde Arapların çokta fazla inanç anlayışına dayanan bir kültürel yaşamları da yoktu. Hakimiyet kurdukları coğrafyalarda bile kavimlerin kültürlerinin güçlü direnişleri karşısında asırlar geçmesine rağmen onları yok edemedikleri için kabullenmek zorunda kalmışlardır. İslamiyet'ten önce kız çocuklarını kuma gömen bir kültür mantığını bu kavimlerle tanıştıktan sonra bırakmak zorunda kaldıkları gerçeği var ortada Arapların. Ayrıca da Arap kültüründe tören resim ve yağlıboya günah sayılan anlayış bugünde varlığını devam ettirmektedir.

“Müslümanlıkta kurban kesmek ikinci hicret yılında emredilmiştir” bu emrin ‘Hac suresinin 37. Ayetini dikkate aldığımız da bunun tarihinin Miladi olarak 624 yılına tekamül ettiği dir. Bu tarihi dönemde hayatta olan Hz. Muhammed’in emri olduğu gerçeği var. (Hz. Muhammed Doğumu Mekke 20 Nisan 570 Ölümü Medine 8 Haziran 632) Bu da şu anlama gelmektedir; Hz Muhammed’in yaşamı döneminde kurbanlar kesilmekteymiş. Yani ölümünden sekiz sene öncesinden itibaren kendisinde bu kurban kesimlerine ve yapılan etkin töre, tören ve geleneklerin uygulanışına bizzat iştirak etmiş olduğu kanaatini doğurmuş olmasıdır.

İslamiyet’in Araplar tarafından bir egemenlik ve hakimiyet kılıcı olarak ele alındıktan sonra; egemenliklerine aldıkları kavimlere bazı cebri yaptırım ve kabullenmeleri başardıkları, onlarla iletişim içinde olduklarından ötürü de onlardan da bazı gelenek ,görenek ve töreleri almak zorunda kaldıkları bu oluşumun sosyolojik bir tarih oluşturduğunu da inkar edilmez tarihi bir realite olarak kabul etmek zorundayız.

Bu mevcudiyeti mantık kavramı içinde değerlendirmek gerekirse;Yolun Hak-Muhammed-Ali yolu olacak, sen onun Mistik felsefi anlayışını Şer-i Arap İslam anlayışından ayırarak kabulleneceksin. Fakat onun doğrularını kabul etmeyeceksin. Bu kabullenme ile var olma kavramını ne kadar yok edeceksin. Doğrusu büyük bir soru işareti. Sosyal yaşam mantığıyla ne kadar bağdaşıyor diye sormak gerekir.

Ehli Bet evlatlarının intikal ettiği bugünkü İran , Afganistan, Türkmenistan ve Azerbaycan coğrafyasında yaşamları yok edilinceye kadar, bu topraklarda ki inanç icraatları süresince kadınlı erkekli olarak bir arada kutsal inanç yaşamını sürdürdükleri bugün de yaşadığımız gerçek bir olgudur. Kaldı ki o dönemde de bu inançsal ritüellerin yaşadığı tarihi belgelerle ortadadır. Bugün ki Anadolu Alevilik yaşamının bir parçası olan, bu tarihi kutsal günlerin Anadolu Aleviliğine yerleşmiş olması bugün bazı İslam teologları ile İlahiyat kökenli akademisyen ve araştırmacıların öne sürdükleri kurban tezlerine karşılık olarak yaşamakta oluşu en büyük cevaptır diye düşünüyorum.

Kurban bayramının Anadolu Aleviliğin de mevcut olmadığı tezini, Kur-an’da kurban kesmenin emir edilmediğini Arap İslam Anlayışının Şer-i kavramıyla bağdaştırmak mümkün ve doğru değildir. Özellikle bilinmesi gereken; Anadolu Aleviliğinin, Şer-i İslam Anlayışının dışında, Mistik Felsefi Tasavvuf anlayışlı Hak-Muhammed-Ali yol anlayışının hakikati içinde anlayışı ve yorumun bugün ki Şeri anlayışlı kuran yorumundan ayrı bir bakış ve yorum açısına sahiptir. O yorumlar Şer-i olup, tarikat kapısından sonra ki marifet ve de HAKİKAT kapısına nail olunmayacak yorumlardır. Bu nedenledir ki bu anlayışın varlığı; ilk iki yüz yılda biçimlenen siyasallaşmış Şer-i İslam anlayışının ürünü olarak

Emevi'den, Abbasi'ye, Selçukludan Osmanlıya, oradan da Cumhuriyete intikal eden bir ayrılık olarak asırlar boyu tüm edilenlere rağmen dimdik ayakta kalmıştır.

Kurban kelime anlamıyla yakın olmak, yaklaşmak, dinsel bir buyruğu ,bir adağı yerine getirmek için kesilen hayvan olduğunu tanımlar. Bunun Alevilikteki dinsel anlamıyla yol erkanında gösterilen durumlarda, Hakk'a yürümede Hakk'a kavuşmanın Hakka yakın olmanın anısına lokma edilip yemek için belli özelliklere sahip hayvan .

Kılan toplumlarda kurban ve adak olarak bir birine yakın sunumlar yaşanmıştır. Bu dönemin uygarlıkların inançlarının gereği yapılan dinsel törenlerde insan ve hayvanlar dan başka yiyecek ve içecekleri de kurban olarak sunulmak suretiyle de dinsel inanç törenlerini yaparlarmış. Tıpkı Şamanizm ve bugün ki Anadolu da kanlı ve kansız kurban geleneğin de olduğu gibi. Bu konuda çeşitli varsayımlar olmasına rağmen tarihi kılan toplumlarından itibaren kurban geleneği vardır.

Anadolu da bile yaşayan bazı medeniyet kavimlerinin doğal afetlere karşı, onların gazabından kurtulmak mantığıyla tanrı ve tanrılara kurban sunuluşun öyküleri mitolojik olarak bile günümüze kadar gelen eserlerde dahi mevcuttur. Bununla tanrıların gazabından kurtuluş inancı olarak inanılmaktadır. Ayrıca bu medeniyetler bazı inanç yaşamları süresi içinde insan ve hayvan kurban edilişlere rastlanmaktadır. Anadolu da bununla ilgili tapınaklara rastlamak bile mümkündür. Bu dönemlerin belli bir sürecinden sonra iyi niyetli tanrıların insanın kurban edilmesini kaldırmalarından sonra insanın kurban edilmesi son bulmuştur.

Kurban inancı adak inancıyla da birbirine bağımlıdır. Bakın bu konuyu Hz. İbrahim'in şu tarihi söyleşinin var edişiyle daha doğru açıklayabiliriz; "Eğer bir oğlum olursa onu senin yoluna kurban ederim" diye Hakka seslenişin ardından dünyaya gelen oğlu İsmail'i Hak yoluna kurban etmek ister. Bunun üzerine Cebrael tarafından bir koç indirilir ve İsmail kurban olmaktan kurtulur. Buradan da hangi candan söz edildiği aşıkardır. İsmail'in bu Hakka seslenişinin yaşanmışlığından sonra bütün inançlarda kurban kesmek gelenek olur. Bu inanç anlayışı inançlar da bir ritüel olarak yer almaya başlamış ve günümüze kadarda devam etmektedir. Bu konuda ANSİKL. İbrahim kendi "ikilik"ini "birlik"te yok etmek için oğlunu kesmek ister; ancak vücudu terk etmeden de "birlik"e varabileceğini anlayınca eylemden vazgeçer. Sonraları simge anlamında bir hayvan kurban gelenek olur yorumuyla da izah edilmektedir.

Anadolu Aleviliğinden önce de başlayan Mürşit, Pir ve Rehber temsillerin yaşanmaya başlamasıyla birlikte kurban kesmek Hallac-ı Mansur Darında zorunluluk olmuştur. İlk Divan darı Hüseyin'in Ali dara alışdır. İlk talip darı ise Mansur darıdır. Anadolu Aleviliğini felsefi ve kavramlarının temeli Mansur darıdır. Gaziantep'te sorgulanan ve Halep'te derisi yüzülen, Aliciliğin ve Anadolu Aleviliğin darı olan Nesimi darı takip eder.

Anadolu Aleviliğinde kurbanın bir yaşından da küçük olmaması koşuluyla kabul bilinir. Bizlerin de gördüğü başka bir kurban geleneği ise dedeler kurban keserken eğer kurban koç (Koyun) değil ise erkek teke (Keçi) ise bir yaşını da bitirse boynuzuna bir elma takılırdı. Kurbanını kesecek talibin koyunu yoksa varını dara getirdiğinden o da varlığıyla bu şekilde kabul edilirdi. İnanç geleneği olarak yaşadığımız bir başka realite, bir talibin evine mürşidi veya piri yani dedesi geldiğinde kurban geleneğinin o aile efradının durumunun elvermesi halinde kurban kesmesi idi. Anadolu Aleviliğinin en büyük varlığı olan Divan Ceminde kurban kesmek zorunludur. Musahiplik ikrarının (görgü ceminde) verilmesinde yani musahiplik tutulmasında, kan akıtılması zorunlu olmamakla birlikte kurbanda kesilerek ikrar verile bilinir. Bir alevi talibin pir huzurunda Divan ceminde dar için kurban olmadan darı görülmez. Bu zorunluluk inancın ana ritüelidir.

Anadolu Aleviliğinin önemli günlerinde, niyet edilen bir konuda veya herhangi bir dilekte bulunulduğunda adağını yerine getirmek, Hakk'a yürüyen bir aile bireyinin kırkinci gününde lokma vermek için kurban kesilir. Buna kırk lokması denir. Bugün Avrupa da Alevi ithal dede ve Sivil Toplum

Kuruluşlarının yaptıkları ölünün kırkında verilen kırk lokmasıyla, kırklar ceminin lokması ayrıdır. Kırklar lokmasında et olmaz tatlı olur ki buda Salmanı Farisi'nin Muhammed'e verip de kırklar meclisine yaşattığı, Semahın doğuşunun başlangıcı olan anlayışın bir lokmasıdır. Kurban değildir. Yani kırklar kurbanı olmaz lokması olur. Bu Anadolu Aleviliğinin geleneksel inanç yaşam tarihinde "Şerbet Yası" töreni olarak da bazen icra edile gelmiştir. Tabi saz eşliğinde Ehl-i Beyt aşkına söylenen deyişler eşliğinde Sema dönmek şartıyla vücut bulmuştur.

Anadolu Ahilik geleneğinde yaşanan bir gerçekte; Ahilerin kendi toplantılarına avcılar almamaları bununda nedeni "Can olan hiçbir şeye kıyılmaz" anlayışına sahip olmaları idi. Burada ki asıl felsefi anlayış, hayvanın bir canlı oluşu ve avcılarında o canlının hayatına kıymaları idi. Bu eylem onun bir canlı olarak yaşamına yapılan bir yok ediliş davranışı olmasıydı. Yoksa insani ve inancı anlamında bir hayvanın kurban olarak kesilmesine kaşı olmaları değildi. Çünkü geçmişte olduğu gibi bugünde Anadolu da Ahilik haftasının kutlanması sırasında kurbanlar kesilmekte ve bütün esnaf ve zanaatkarlar katılıp kurbanlı törenlerle günlerini yaşamaktadırlar. Bu benzerlikleri Şaman toplumların ticari yaşamlarında da görmekteyiz. Bu örtüşmeler; Ahiliğin tarihsel köken hakkında İslam öncesine dayanan kanıtlarını pekiştirmektedir. Buda kurbanla İslam öncesi ve İslam sonrası bağlantının ne kadar güçlü olduğunu ifade etmektedir.

Kurbanın kesilme zamanı gece değil gündüzdür. Kurban edilecek hayvanın kesimi sırasında işkence çekercesine kesilmesi doğru değildir. Bayramla kurban arasında ki ilişki içerik ve anlam olarak farklılıklar ifade eder. Sözcüklerin kullanım yerleri ve anlamları yaşamın kendi içindeki kesitlerinin yaşanmışlığıdır. İnançlarla sosyal hayatın evrensel yaşamları arasındaki ilintiler vazgeçilmez zorunluluklardır.

Evrensel anlamda bir parantez açmak gerekirse; Hak-Muhammed-Ali yolunun inanç anlayışından doğan bugün dünyanın değişik coğrafyalarını farklı adlar altında dağılmış bulunan inanç topluluklarında kurban ve kurban bayramının aynı benzerlik ve özdenlikle yaşanıyor olduğunu görmekteyiz.

Bunların ; Kuzey Afrika da Zeydiler, Asya ve Afrika coğrafyasındaki Pakistan, Hindistan, Bangladeş ve Taberistan da İsmaililer, Ön Asya coğrafyasında Suriye, Filistin ve Lübnan da Dürziler, Türkiye, Suriye Lübnan da Nusayriler, İran, Irak, Pakistan, Hindistan, Bangladeş, Lübnan ve Azerbaycan da Şiiler, İran, Suriye, Irak, Lübnan, Türkiye, Afganistan Hindistan, Bangladeş, Azerbaycan, Arnavutluk, Bosna, Kafkasya, Türkmenistan ve Amerika da yaşayan Aleviler de adlar almış Alicilik anlayışlı tasavvuf soyağacına sahip olan bu topluluklarda kurban ve kurban bayramı törenlerinin yapılmakta olduğunu görmekteyiz

Farklı bir yere ve Kültürel özelliğe sahip Anadolu Aleviliğinin tarihi surecin de ki Hak-Muhammed-Ali yolunun inancı tarihinde ki Alevilik diğerlerinden farklı olarak katliamlardan daha fazla nasibini aldı. Bununla da kalınmadı varlıklarını ortaya koyacakları tarihi belgeleri de yakılıp yıkılıp ortadan kaldırılıp yok edildi. Bunun asıl amacı ise geleceğin bu düşüncesini taşıyan insanlara hiçbir kaynak bırakmamaktı. Bunu da başardılar demeye bile gerek yok. Çünkü; bugün bunu acısını biz kat ve kat çekiyoruz.

Bu yaptıkları yetmiyormuş gibi tarihler boyunca bizlere kadar dim dik ayakta kalan KERAMETİ ERENLERİN, kırık sazıyla çileler çekerek bu yolu ve cemleri yaşatan DEDELERİN nefesini tüketen OZANLARIN sözlü gelenek miras ve gerçeklerini, yanlış, asılsız ve realitelerden uzak bilgilerle yok etmek, yerine Şer-i İslam anlayışlı bir Arap dini anlayışının doğrularını yapmamaya çalışmaktan başka bir amaç taşımamaktadır.

Günümüz Anadolu Aleviliği bu yapıya paralel olarak yürüyen, yine belli stratejilerle desteklenen en büyük tehlike ise köy ortasında dede döverek kırkıktan sonra Aleviliğe dönen Alevilerle, kendisini savunmaktan aciz yeni dikme ve yetme, sarı, pembe, mavi, kırmızı, dernek, vakıf dedeleri, Federasyon dedeleri, Diyanet dedeleri, İran dedeleri, televizyon dedeleri ile Avrupalı ithal ve yerli dedelerle, Pir ve Mürşit makamına terfi ettirilen pala bıyıklı zakir DEDELER, yazar ve çizerlerin, İlahiyatçı

akademisyenlerin, suni sosyologların eğitimiyle eğitilip biçimlendirilen ‘‘Osmanlı Bektaşî Tarikat Anlayışlı’’ DEDELERİN ve BABALARIN sayılarının artışıdır. Bu sayısal çoğaltmaların Anadolu Aleviliğinin tarihi Mistik Felsefe anlayışını; Osmanlıdan Miras aldıkları ‘‘OSMANLI BEKTALŞ TARİKAT ANLAYŞINA ‘‘ mahkum eden bir sürecin ürünü olacak asılsız bilgilerin ve görgülerin daha da çoğalabileceğini olacak olacağıdır..

Oysa ki tarih boyunca bir sivil toplum örgütü öncüllük rolünü üstlenmiş dedenin rengi hep BEYAZ kalmış. Tek görevi ise talibinin Hak-Muhammed-Ali’ yolundan mahrum kalmaması için ona rehberlik etmeye çalışmasından başka hiçbir amacı taşımamasıydı. Son 30 seneye kadar. Tüm bu zülüm, katliam ve ihanetlere rağmen Anadolu Aleviliği varlığını asırlarca korumakla kalmış; inanç ve yaşam biçimi olarak dünyada ki saygınlığını korumaya devam etmektedir.

Aşk-ı Nazlarımla

Hüseyin Aldoğan

Sinemilli Pir Ocağı/ Kahramanmaraş/ Pazarcık

Kaynak

- 1.Ahilik-Baki Öz
- 2.Şamanizm-Cemal Şener
- 3.Melüli Divanı- Latife Özpolat-Hamdulla Erbil
- 4.Hacı Bektaşî Veli Dergisi Gazi Üniversitesi
- 5.Alevi Bektaşî İnancının İslam Öncesi Temelleri- Ahmet Yaşar Ocak
- 6-Seyir nesimi Divanı Vakti Dolu
7. Alevilikte Dar- İsmail Kayggusuz
8. tahtacılar Sitesi-Almanya